

en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringbranche, en de uitoefening daarvan (PB L 228, blz. 3), zoals gewijzigd bij de Tweede richtlijn (88/357/EEG) van de Raad van 22 juni 1988 (PB L 172, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans (rapporteur), D. A. O. Edward, P. Jann en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 22 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) De bepalingen van het EG-Verdrag betreffende het gemeenschappelijk landbouwbeleid en verordening (EEG) nr. 2777/75 van de Raad van 29 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector slachtpluimvee, zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1235/89 van de Raad van 3 mei 1989, verzetten zich niet tegen een door een lidstaat ingevoerde parafiscale heffing — zoals een bijzondere verzekeringsbijdrage op de aan- en verkoop van nationale landbouwproducten die vallen onder de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector slachtpluimvee — waarvan de inkomsten bestemd zijn voor een openbare instelling die belast is met de preventie en vergoeding van uit risico's van natuurevenementen voortvloeiende schade voor landbouwbedrijven in deze staat.

Deze verdragsbepalingen en verordening nr. 2777/75, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1235/89, verzetten zich wel tegen een dergelijke parafiscale heffing, wanneer deze afbreuk kan doen aan de doelstellingen van de betrokken gemeenschappelijke ordening der markten, en inzonderheid indien zij metterdaad tot gevolg zou hebben dat het intracommunautaire handelsverkeer wordt belemmerd.

Het staat aan de nationale rechter om te beoordelen of deze bijdrage inderdaad dergelijke gevolgen heeft.

- 2) Het gemeenschapsrecht betreffende het vrije verkeer van goederen, inzonderheid de artikelen 9 en 12 EG-Verdrag (thans, na wijziging, de artikelen 23 EG en 25 EG), artikel 16 EG-Verdrag (ingetrokken bij het Verdrag van Amsterdam) en artikel 95 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 90 EG), verzet zich niet tegen een bijdrage als die welke is vermeld in punt 1 van dit dictum.
- 3) Diensten zoals die welke door het Organismos Ellenikon Georgikon Asfaliseon (ELGA) worden verricht uit hoofde van het stelsel van verplichte verzekering tegen risico's van natuurevenementen, vallen niet binnen de werkingssfeer van de artikelen 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) en 60 EG-Verdrag (thans artikel 50 EG), noch binnen die van de Eerste richtlijn (73/239/EEG) van de Raad van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringbranche, en de uitoefening daarvan, zoals gewijzigd bij de Tweede richtlijn (88/357/EEG) van de Raad van 22 juni 1988.

Een dergelijk stelsel van verplichte verzekering kan evenwel een belemmering vormen voor het vrij verrichten van diensten in de zin van voornoemde verdragsartikelen door in andere lidstaten gevestigde verzekeringsmaatschappijen die met betrekking tot

voornoemde risico's diensten willen aanbieden. De verwijzende rechter dient na te gaan of deze wetgeving metterdaad gerechtvaardigd is op grond van doelstellingen van sociaal beleid, en met name dient hij te onderzoeken of de omvang van de door de verplichte verzekering geboden dekking evenredig is aan deze doelstellingen.

- 4) Het begrip „onderneming” in de zin van artikel 92 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 87 EG) ziet niet op een instantie als het Organismos Ellenikon Georgikon Asfaliseon (ELGA), wat zijn werkzaamheden in het kader van een stelsel van verplichte verzekering tegen risico's van natuurevenementen betreft.

(¹) PB C 335 van 25.11.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 20 mei 2003

in de gevoegde zaken C-465/00, C-138/01 en C-139/01 (verzoek van het Verfassungsgerichtshof en het Oberste Gerichtshof om een prejudiciële beslissing): Rechnungshof (C-465/00) tegen Österreichischer Rundfunk, e.a. en Christa Neukomm (C-138/01), Joseph Lauer mann (C-139/01) en Österreichischer Rundfunk (¹)

(„Bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens — Richtlijn 95/46/EG — Bescherming van persoonlijke levenssfeer — Bekendmaking van gegevens over het inkomen van werknemers van rechtspersonen die onder toezicht van het Rechnungshof staan”)

(2003/C 171/03)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In de gevoegde zaken C-465/00, C-138/01 en C-139/01, betreffende drie verzoeken aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Verfassungsgerichtshof (C-465/00) en het Oberste Gerichtshof (C-138/01 en C-139/01) (Oostenrijk), in de aldaar aanhangige gedingen tussen Rechnungshof (C-465/00) en Österreichischer Rundfunk, Wirtschaftskammer Steiermark, Marktgemeinde Kaltenleutgeben, Land Niederösterreich, Österreichische Nationalbank, Stadt Wiener Neustadt, Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, en Christa Neukomm (C-138/01), Joseph Lauer mann (C-139/01) en Österreichischer Rundfunk, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB L 281, blz. 31), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissechet, M. Wathelet (rapporteur), R. Schintgen en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, C. Gulmann,

D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: M.-F. Contet, administrateur, op 20 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) De artikelen 6, lid 1, sub c, en 7, sub c en e, van richtlijn 95/96 staan niet in de weg aan een nationale regelgeving zoals die aan de orde in de hoofdgedingen, mits komt vast te staan dat de ruime verspreiding niet alleen van het jaarinkomen, ingeval dit een bepaald plafond overschrijdt, van de werknemers van rechtspersonen die onder toezicht van het Rechnungshof staan, maar tevens van de namen van de personen die dat inkomen ontvangen, noodzakelijk en passend is ter bereiking van het door de wetgever nagestreefde doel van een goed beheer van de openbare middelen, hetgeen door de verwijzende rechterlijke instanties moet worden nagegaan.
- 2) De artikelen 6, lid 1, sub c, en 7, sub c en e, van richtlijn 95/46 hebben rechtstreekse werking hebben in dier voege, dat een particulier er zich voor de nationale rechterlijke instanties op kan beroepen om de toepassing van met deze artikelen strijdige bepalingen van nationaal recht te verhinderen.

(¹) PB C 79 van 10.3.2001; PB C 173 van 16.6.2001.

ARREST VAN HET HOF

van 20 mei 2003

in zaak C-469/00 (verzoek van de Cour de cassation om een prejudiciële beslissing): Ravil SARL tegen Bellon import SARL, Biraghi SpA (¹)

(„Beschermd oorsprongsbenamingen — Verordening (EEG) nr. 2081/92 — Verordening (EG) nr. 1107/96 — Verse geraspte „Grana Padano” — Productdossier — Overeenkomst tussen twee lidstaten — Voorwaarde van raspen en verpakken van kaas in productiegebied — Artikelen 29 EG en 30 EG — Rechtvaardiging — Tegenwerpbaarheid van voorwaarde aan derden — Rechtszekerheid — Bekendmaking”)

(2003/C 171/04)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-469/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Cour de cassation (Frankrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen Ravil SARL og Bellon

import SARL, Biraghi SpA, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 29 EG, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, C. Gulmann (rapporteur), D. A. O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: M.-F. Contet, hoofdadministrateur, op 20 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Met betrekking tot de periode vóór de inwerkingtreding van verordening (EG) nr. 1107/96 van de Commissie van 12 juni 1996 betreffende de registratie van de geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen in het kader van de procedure van artikel 17 van verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad, moet artikel 29 EG aldus worden uitgelegd dat het zich niet er tegen verzet dat een overeenkomst tussen lidstaat A en lidstaat B, zoals de op 28 april 1964 te Rome ondertekende Overeenkomst tussen de Franse Republiek en de Italiaanse Republiek inzake de bescherming van oorsprongsbenamingen, herkomstaanduidingen en benamingen van bepaalde producten, een nationale wettelijke regeling van lidstaat B, zoals die bedoeld door de verwijzende rechter, op grond waarvan de in lidstaat B beschermde oorsprongsbenaming van een kaas voor in geraspte vorm verhandelde kaas wordt voorbehouden aan kaas die in het productiegebied wordt geraspt en verpakt, in lidstaat A toepasselijk verklaart.
- 2) Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen, gewijzigd bij de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Republiek Oostenrijk, de Republiek Finland en het Koninkrijk Zweden en de aanpassing van de Verdragen waarop de Europese Unie is gegrond, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet er tegen verzet dat voor het gebruik van een beschermde oorsprongsbenaming als voorwaarde wordt gesteld dat handelingen als het raspen en het verpakken van het product in het productiegebied plaatsvinden, indien een dergelijke voorwaarde in het productdossier is voorzien.
- 3) Dat voor het gebruik van de beschermde oorsprongsbenaming „Grana Padano” voor in geraspte vorm verhandelde kaas als voorwaarde wordt gesteld dat het raspen en het verpakken in het productiegebied plaatsvinden, vormt een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve uitvoerbeperking in de zin van artikel 29 EG, maar kan als gerechtvaardigd en bijgevolg als verenigbaar met laatstbedoelde bepaling worden beschouwd.
- 4) De betrokken voorwaarde kan echter niet aan de marktdeelnemers worden tegengeworpen, omdat zij niet via een adequate bekendmaking in de gemeenschapsregeling te hunner kennis is gebracht. Het rechtszekerheidsbeginsel sluit evenwel niet uit dat